

Jaak Känd

ÜKS SÜDAMELÖÖK

Pärnu, 2021

Toimetanud Jürgen Rooste

Kujundanud ja küljendanud Lisette Lepik

Illustreerinud Lisette Lepik

Noodigraafika Mati Põdra

Raamatu sisu eest vastutab autor

© Kõik õigused kaitstud

ISBN 978-9949-685-93-6

Trükkinud MJ Konsult

Kirjastanud Hea Tegu



*mulle meeldib luuletada
nii et suu suitseb*

*minu luuletus ei ole
poliitiku must
vaid tossab nagu
vatikani valge*

(30. juunil 2015)

härra Watt

mu lapsepõlveaias
kasvas bergamott

augustiöödel kägisesid
elektripirnid levitades
imesumedit meevalgust
meelitades lapsi ja surusid
lendama püünisvõrkudesse

küpsete pirnide mahl
valgus suunurkadest
ööõhus oli pirnielektrit
ahned suud ei mõelnud
üldsegi säästukõhtudele

mu lapsepõlveaias
oli suhkruwatipuu

(3. juunil 2017)

sooja suve soov

Minu elu suvel pole lihtne:
siis mu kaasa soojaks läheb peast,
muidu krapsakas ja nõtkepihtne
ainult lapselapsest hoolib,
mehe välja viskab sõbrareast.

Huligaanidena rattail ringi
kihutavad kahekesi koos,
mina tatsan tasa, nagu mingi
introvertne melanhoolik,
kelle koht on vanas armuloos.

Nukrus õhtuti poeb olemisse:
naine uinub ühes temaga.
Muud ei jää mul üle – laulu sisse
panen oma salasoovi:
tahan olla vanaemaga.

(23. juulil 2019)

*

kaks eüekat
suudlesid ennastunustavalt
tartu-võru
maantee otsas
pöidlad püsti

kõik võrust
tartu poole
sõitvad masinad
andsid signaali

ükski tartust
võru suunas
liikuv veok
ei peatunud
andes signaali

ahh ühmas
neiu võttis
komandöril käest
tiris võssa

võpsikus eostati
esikpoeg kõrvus
mööduvate sõiduvahendite
lakkamatu tuututamine

(23. juulil 2013)

sa oled kui salanaine

Sa oled kui salanaine,
mu kallis lullake;
sind etelda avalikult
ei tohi, kullake.

Kui vahest nagu vargsi
rida sul riimis käis:
siis valusaid jalahoope
kõik ilm ja ahjusoe täis.

(10. mail 2014)

minuisapalve

minu isa keda ma ei mäletagi
ainult pühitsetud nime Ants
koju jõudsid vahel ema nüpeldama
nõnda mureski elegants

sinu riiki ma ei õppind iial tundma
oma laulud uputasid viina
sinu patud saadavad mind ometigi
terve elu tunnen hingepiina

kuigi tegelikult pole sulle võlgu
rohkem kui ehk eostamise ime
sinu päralt pole minu au ja vägi
edasi vaid kannan sinu nime

(11.-25. jaanuar 2019)

luululaps

mu ema on surnud
nelikümmend kaks
aastat juba
seda ei saa muuta
leina ja mälestust
ei saa ajada ära

mängid kaarte
võtad naise
vilistad viisikest
jood end silmini täis
sünnivad lapsed
loed luuletusi
teed tööd
viskad jalad seinale
lõhud puid
sügad mune
vihastad ja naerad
sünnivad lapsed
nutad ja armastad

aga seda ei saa
muuta
seda leina

loed ajalehti
matad sõpru ja
sugulasi

vaatad telekast
mingit seepi
pesed pead
ostad kolmanda
arvuti sõidad
rongiga
lahendad sudokut
kirud naisi lapsi ja
valitsust
kukud rangluu
katki ja põlv
hakkab kriuksuma

aga lein jääb
ikka seda ei saa
muuta

käid tuttavate ja
tundmatute pulmades
sõimad kedagi FBs
habe on juba hall
kirjutad luuletuse
kütad ahju

mida ei saa muuta
on ema surm

vilistad viisikest
valu on ikka su sees
luululaps

(22. augustil 2019)

sarikoristaja

pidin tõusma
jälle kell viis hommikul
lihtsalt visati unenäost välja
nendes on korduvalt seesama
šveitser lollaka näoga
ta ütleb et ilma pidžaamata
ei pääse sisse
aga mulle meeldib
oma mõtetega olla alasti

milleks mulle
keskmine palk

kõik väidavad
mood on oluline

elamiseks on parim
kui saad allapoole
elatusmiinimumist

sõnad saavad marutaudi
ja igal hommikul
kõhid verd

kui oled 64-aastane
mõistad miks malelaua
on mustad ja valged ruudud

mu esimeses lapsepõlvkodus
kastani tänaval
kõik oli minu käe järgi
vahtrapuu õuel
kuivkäimla
vaarikad aianurgas
külm vesi kaevus
ja paradiisiõunad

mu teises lapsepõlvkodus
kooperatiivkorteris
oli minu väikese toa kõrval
garderoob 1,5x1,5 meetrit
käisin seal välja elamas
murdeea muresid
mul polnud pikki juukseid
ega altlaienevaid teksaseid
mul olid lasteaiakasvatatud
ema ja kombed

mu kolmandas noorukieakodus
tiigi intris
olid reformvoodid
ristiemandate nägu tüdrukud
ja aega tiksus õllekell